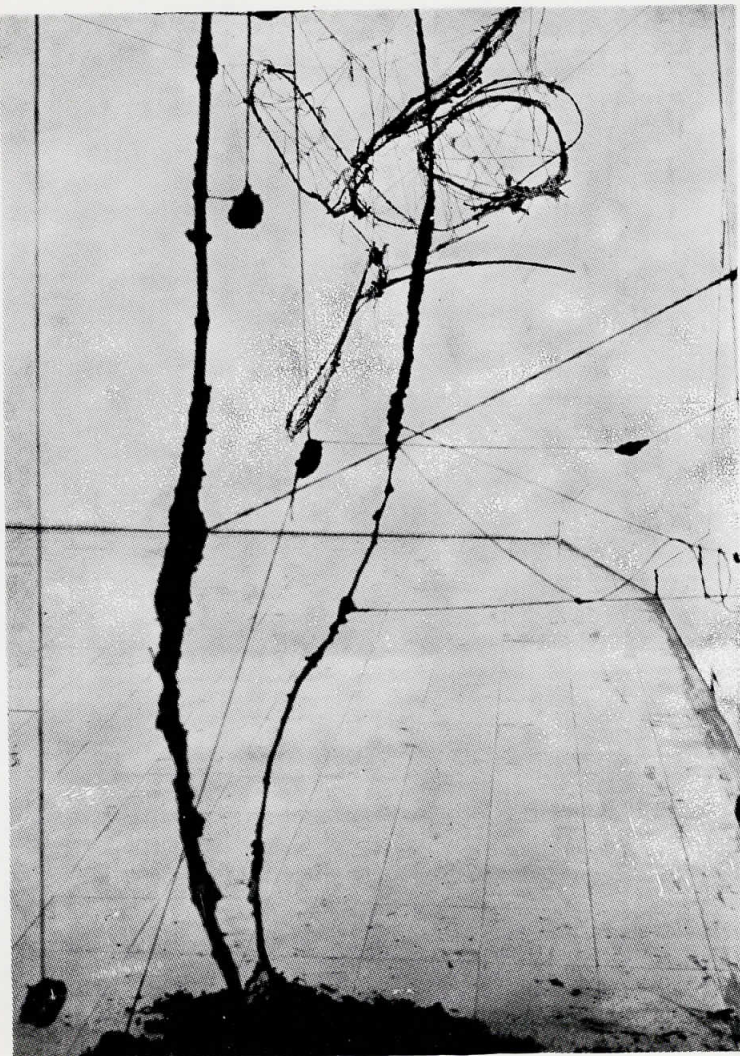

ИБРАХИМ БЕДИ

Ибрахим Беди роден 1959 година во Скопје
Училиште за применета уметност завршил во Скопје
Дипломирал на факултетот за ликовни уметности
1985 во Скопје во класата на проф. Петар Хаџи
Бошков

Член на ДЛУМ од 1985 година.

Адреса: „7 Албанска бригада“ бр. 37 Скопје

Групни изложби

- 1984 — Млади ликовни уметници во СРМ, Скопје,
Титов Велес
— „Заједно“ — Сараево, Белград
— „Експресија, гест, акција“ — Скопје
1986 — „80-тите години во Македонската ликовна
уметност“ — Скопје

Награди:

Годишна награда за скулптура на ФЛУ — Скопје,
1985.

Каталог:

Објекти
материјал: дрво, земја-кал, коноп камен, вар, боја

издавач: Дом на младите „25 Мај“ — Скопје
кеј „Димитар Влахов“ б. б.
тел. 091/233-401. 233-755, 238-558
за издавачот: Гоце Димовски
редакција за ликовна уметност, галерија
Ибрахим Беди, објекти, ноември, 1986.
текст во каталогот: Небојша Вилиќ
организатор: Б. Маринко
печат: Графички завод „Гоце Делчев“, Скопје
тираж: 200 примероци

Враќањето и употребата на материјалите од природата за реализацијата на размислувањата околу објектите во простор, како завршен чин на една уметничка практика во случајот на Беди добива значење на поистоветување на неговата внатрешна природа со творечкиот чин. Таквото поставување на проблемот за неговото творештво ќе го олесни неговото разрешување. Ако употребата на материјалите од природата кај некои други автори (во нашата средина) има своја претходна концептуална осмисленост и доследност, се чини дека кај Беди префинетото чувство за поетско и лирика ја надминува желбата за дескрипција и нарација. Враќањето кон материјалите од природата кај него не е поттикнато од заситеноста со урбаниот живот и простор, туку тој ги избира нив за да поточно ја изрази внатрешната природа на било кој човек. Преку нив тој ги бара патиштата на есенцијата на човековото постоење.

Асоцијациите кои се будат со дрвото, земјата — кал или конопот, каменот, сепак не носат во себе враќање кон предисториското. Лирската природа на Беди со нив гради нови соодноси. Поставувањето на вертикални инсталации од гранки, преплетот од јажиња (кои немаат единствено конструктивна функција) или вриењето на варта во себе ги содржат космичките законитости кои го одржуваат секој еден однос во живот: ако вриењето на варта во купата од кал асоцира вулкан — во него се содржи мислата за создавањето и

уништувањето на кое му се спротивставува едно ротирачко стебло — како момент на сè-повторливото и ритамот.

Ако на прв поглед употребата на сликарската практика може да се пристори одповеќе, контекстот во кој е таа употребена би требало да го отфрли сомневањата. Сировата боја употребена во изразито вертикално-линиски наноси се надополнува со вертикалноста на гранките одлепени со кал, творејќи при тоа тоталитет — движејќи се одоколу објектот градира во визуелните сензации — од симплифициран и прочистен распоред на линии до богатство на хроматско-ритмички соодноси. Сепак светот на постоењето и суштините не е црно-бел.

Трагајќи по овие суштини и по начинот на нивното ликовно разрешување Беди успева, на некој начин, да го оствари тоа проникнувајќи во метафизичноста на проблемите кои ги истражува. Стоејќи во неговиот простор изолацијата од надворешноста е потполна, ритмичкото нишање на клатилата од камен или ротирачкото стебло ја потенцираат таа метафизичност. Впрочем, суштините секогаш престојуваат во нејзините сфери. Ваквата метафизичност го зашира времето и го брише просторот, откривајќи ги и оставајќи ги суштините сами да зборуваат за себе.

НЕБОЈША ВИЛИЌ

